

ШЕДЕВРИ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Іван Франко

**УКРАДЕНЕ
ЩАСТЯ**

Іван Франко

Украдене щастя

«ІП Стрельбицкий»

Франко І.

Украдене щастя / І. Франко — «ИП Стрельбицкий», — (ШЕДЕВРИ
УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ)

ISBN 978-5-457-98079-2

«Украдене щастя» Івана Франка – трагічна драма з елементами детективу, у якій ніхто з героїв так і не зміг бути щасливим***. Найвідомішими творами Івана Франка є «Перехресні стежки», «Лель і Полель», «Грицева шкільна наука», «Малий Мирон», «Воа constrictor», «Олівець», «Будка Ч. 27», збірки поезій «Зів'яле листя», «З вершин і низин», «Мій Ізмарагд» тощо. Іван Франко – видатний український письменник, який працював у жанрах поезії, прози та драматургії, талановитий літературознавець і публіцист.

ISBN 978-5-457-98079-2

© Франко І.
© ИП Стрельбицкий

Содержание

ДІЯ ПЕРША	6
ЯВА ПЕРША	7
ЯВА ДРУГА	10
Конец ознакомительного фрагмента.	12

Іван Франко

УКРАДЕНЕ ЩАСТЯ

ДРАМА З СІЛЬСЬКОГО ЖИТТЯ В 5 ДІЯХ

ДІЙОВІ ОСОБИ:

Микола Задорожний, чоловік, літ 45, невеликого росту, похилий, рухи повільні.

Анна, його жінка, молодиця, літ 25.

Михайло Гурман, Жандарм, високий, здоровий мужчина, літ 30.

Олекса Бабич, селянин, літ 40, сусіда Миколи.

Настя, його жінка, літ 35.

Війт, селянин, літ 50.

Шльома, орендар.

Селяни, селянки, парубки і дівчата, музики і т. і.

Діється коло 1870 року в підгірськiм селі Незваничах.

ДІЯ ПЕРША

Нутро сільської хати. Ніч. Надворі чути шум вітру, сніг б'є об вікна. В печі горить огонь, при ній горшки. Анна і Настя пораються коло печі. На лаві, на ослоні, на припічку і на печі дівчата і парубки, одні прядуть, другі мотають пряжу на мотовилах; насеред хати при стільці один парубок плете рукавиці, Другий на коливороті крутить шнур.

ЯВА ПЕРША

Парубки, дівчата, Анна і Настя.

Парубки і дівчата *(співають)*:

Ой там за горою та за кремінною
Не по правді жиє чоловік з жоною.
Вона йому стелить білу постеленьку,
А він їй готує дротяну нагайку.
Біла постеленька порохом припала,
Дротяна нагайка біле тіло рвала.
Біла постеленька порохом присіла,
Дротяна нагайка кров'ю обкипіла.

Настя *(перериває, махаючи стиркою)*. Та тьфу на вас! Що се ви вигадали такої плаксивої! Мов по покійнику голосять.

1 парубок *(регочеться)*. Ага, а у вас мурашки по шкірі забігали.

Настя. Тю на тебе та на твою голову! Ти гадаєш, що я твого тата жінка, що небіжка ніколи з синців не виходила.

1 парубок. Го-го, мій тато небіжчик усе говорив: «Як чоловік жінки не б'є, то в ній утроба гниє».

2 парубок. О, твій тато добрий цирулик був. Він і хлопам умів кров пускати.

1 парубок. І задармо! То таке щось варто!

Настя. Та повинні-сте стидатися хоть тут, у тій хаті таке говорити та співати. Пек, осина! То так якби, не при хаті кажучи, злого духа при малій дитині згадав. Тут ангели божі літають, одна хата в цілім селі, де святий супокій, та згода, та лад, та любов – а ви якесь таке завели, що гидко і в губу брати.

1 дівчина. Та не бійтеся, тітко, ми своєю співанкою святих ангелів із хати не виполошимо.

Настя. А ти відки се знаєш? А може, якраз виполошите? Знаєш, як старі люди кажуть: не викликай вовка з лісу. А то буває таке, що як у злу годину скажеш кому лихе слово, то воно зараз сповниться. Мої небіжка мамуня розповідали, що раз один такий...

1 парубок. Та пипоть вам на язик! Ідіть до печі та глядіть, чи швидко ті вареники будуть, бо далі Микола з міста приїде та нас понаганяє додому.

Настя. Ади, який швидкий! Не бійся, вареники будуть. Гляди тільки, щоб ти свою рукавицю доплів. *(іде до печі.)*

1 дівчина. Ну, кінчім, сестрички, тоту співанку. Вона дуже красна. А така жалісна, аж плакати хочеться.

Анна *(від печі)*. Почекайте-но, як замуж повиходите та на своїх плечах того добра зазнаєте, то вам ще й не так плакати захочеться.

Дівчата. От тобі й на! А ви се відки знаєте? Хіба ви сього зазнали?

Анна. Ну, я не про себе говорю. А втім, що зазнала, то досить мені знати та богу.

Дівчата *(хвилю мовчать, потім починають співати)*:

Ой мужу ж мій, мужу, не бий мене дуже,
В мене тіло біле, болить мене дуже.
Пусти ж мене, мужу, в вишневий садочок,
Най я собі урву рожевий квіточок,

Урву рожу-квітку та й пушу на воду:
Плини, плини, роже-квітку, аж до мого роду.
Плини, плини, квітку, плини по Дунаю,
Як побачиш мою неньку, приплини до краю.

Настя (тим часом повиймала вареники, відцідила їх, полила їх олієм, посолила і ставить на столі). Ну, годі вам співати! Кидайте роботу! Вареники на столі! (Парубки і дівчата покидають роботу і з веселим гамором сідають за стіл і їдять. Настя з Анною коло печі; вона відсипала собі також вареників і сідає на припічку, обернена до столу плечима.) Ну, кумо, помагай і ти!

Анна (гляди́ть до ві́кна). Господи, яка там шаруга! Коли б тільки наші де з дороги не збилися!

Настя. Не бійся, їм не першина.

Анна. Не знаю, але мені так чогось лячно, так чогось сумно, як коли б якесь велике нещастя надо мною зависло.

Настя. Та я то, небого, виджу. Цілий день як сама не своя ходиш. Та й уже сама собі міркую, чого би тобі журитися? Живеш, як у бога за дверми...

Анна. Я?

Настя. Чоловіка маєш доброго, тихого, роботящого, що трохи не молиться до тебе.

Анна (зітхає). Та що то з того!

Настя (тихіше). Ага, ти про те, що дітей не маєш. Не бійся, бог ласкав, будуть іще.

Анна (махає рукою). Ей, я не проте!

Настя. А про що ж? Чого тобі ще треба? Що брати тебе на посагу скривдили? Тьфу! Наплюй ти на їх посаг! Тм твоя кривда боком вилізе.

Анна (кидається мов ужалена). Йой, кумо! Та хіба я про посаг? і пощо ви мені згадуєте моїх братів? Адже знаєте, що вони мої найтяжчі вороги.

Настя. Знаю, небого, знаю! Наслухалась я про твоє криваве дівування.

Анна (живо). Що? Про моє дівування? Що ви про нього знаєте?

Настя (добродушно). Все знаю, небого моя, все знаю. Як тебе брати побивали, за наймичку мали, між людей не пускали і вкінці за наймита замуж випхали, ще й на посагу покривдили. Ой, та чи тільки те!..

Анна. Як то? Ще й більше щось знаєте?

Настя (сміється). Та ти, кумо, мене не бійся! Кажу тобі, що знаю все, хоч то від нас не близька сторона, аж у другім повіті, а братів твоїх я й на очі не бачила.

Анна. А відки ж ви все те знаєте?

Настя (сміється). Через сороки-ворони, любонько! Були вже такі люди, що мені доповіли. Навіть би-сь ніколи не вгадала, хто.

Анна. Певне-сте, деь якусь мою посестру на ярмарку бачили?

Настя. Ой, кумонько! Чи то я так на тих ярмарках часто буваю! Ні, таки до моєї хати сама звістка прийшла, та й то не коли, а вчора.

Анна. Ну, то я вже ніяк не вгадаю, хто то міг бути. Парубки і дівчата (встають від їди). Спасибі вам, тітко Анно, і вам, тітко Насте, за вечерю!

1 парубок. Господи тобі слава, що ся душа напхала! Настя (б'є його стиркою). Іди, іди ти, негосподарська дитино!

Дівчата. Ну, пора нам додому, а то позамітає дорогу, то не докопаємося вулицею.

2 парубок. Не бійтеся, мої ластівочки! Нас тут хлопців досить, кождий по дві вас на плечі візьме та й додому занесе.

1 дівчина. Овва, які мені силачі. Ще подвигаєтеся та болячки постручуєте! (Збираються, забирають куделі та пряжу і виходять.) Ну, добраніч вам!

Цілюються з Анною, вона світить їм скіпкою до сіней.

Анна. Добраніч, дівчата, добраніч! Та приходіть і завтра, будьте ласкаві! *(Зачиняє за ними двері.)*

ЯВА ДРУГА

Анна і Настя.

Настя. Та було хіба і мені йти.

Анна (*спрятує зо стола*). Ой, посидьте ще троха. У вас хата не сама, а як ваш чоловік буде їхати, то й так попри нашу хату, то почуєте. А мені веселіше буде ждати.

Настя (*помагає прятати*). Та воно то так. А все-таки хата рук потребує. Ну, та вже для тебе се зроблю... (*Зупиняється серед хати перед Анною, з мискою в руках.*) Ну, а ти не цікава, від кого я дізналася про твоє дівування?

Анна. Та що мені! Я не вдатна загадки розгадувати.

Настя (*лукаво*). А твоє серце нічого тобі не говорить?

Анна. Серце? А вам що таке? Що воно мені має говорити?

Настя. Ага, а на лиці мінішся! Бліднеш, то знов червонієш! Ну, ну, не лякайся! Я знаю все, від нього самого.

Анна. Схаменіться! Що ви говорите? Від якого нього?

Настя. Від Михайла, а від кого ж би?

Анна. Від якого Михайла?

Настя. Ей, кумо, та не прикидайся, що нічого не розумієш. Адже ми обі не діти! Михайла Гурмана знаєш, а?

Анна (*відступає крок назад і хреститься*). Свят, свят, свят! Ви що се, кумо, говорите? Михайло Гурман – так, я зналася з ним, але його давно на світі нема. Він у Боснії згіб.

Настя. Хто се тобі сказав?

Анна. Я се знаю, брати говорили.

Настя. Еге, то-то й є, що брати!

Анна. Його мати сама лист мені показувала, плакала.

Настя. Ну, то мусив бути лист фальшивий, бо Михайло живісінький.

Анна. Кумо, бійтеся бога, не говоріть сього! Може, вам приснився? Може, дух його вам об'явився?

Настя. Ні, кумо Анно, я тобі кажу: він живісінький. У Жандармах служить уже три роки. Десь був у іншій стороні, а тепер його до нас перенесли. Вчора до нас у хату заходив, про тебе розпитувався.

Анна. Господи, що се таке? Що зо мною діється? Кумо, голубонько! Кажіть, що се вам привиділося, приснилося! Адже ж се... се таке, що здуріти можна! Адже ж я тому Михайлові клялася, присягала, що радше в могилу піду, ніж з ким іншим до шлюбу стану. А тепер!.. Він по мою душу прийшов. Та ні, ні, ви жартуєте, ви тільки так говорите!

Настя. Хрестися, кумо! Чого ти так перелякалась? Тут видима річ, що брати ошукали тебе. Значить, на тобі нема ніякої вини. Він і сам се казав. Він зовсім не винуватив тебе. О, якби ти знала, як він гарно та щиро говорив про тебе!

Анна. Ні, ні, ні! Не говоріть мені нічого! Не хочу чути про нього, не хочу бачити його. (*Ходить по хаті, ламаючи руки.*) Ой господи! Ой боже мій, та невже сьому правда? Невже і тут мене одурили, ошукали, мов kota в мішку продали?

Настя. Та успокійся, кумо! Що вже про те говорити, що пропало! Най їм за се бог заплатить.

Анна (*все ще в нетямі ходить по хаті*). І за що? Пощо? А, знаю, знаю! Вони Михайла боялися, щоб не відібрав від них моєї батьківщини. О, так, так! А сей покірливий, наймит, ще й рад, що що-небудь дістав. Господи, рятуй мене! Не дай одуріти!

Настя (*бере її за плече*). Та отямся-бо, кумо! Що ти торочиш? Чи не гріх тобі? Ти тепер замужня жінка, треба про се все забути.

Анна (*вдавлюється в неї, по хвили*). А так, правда ваша! Правда ваша! Забути треба. Хоч би мало серце розірватися, а забути треба. Ой господи! І як воно досі не трісло? Кілько я намучилася за ті роки! А тепер гадала, що от-от давні рани перестануть боліти. А тут на тобі! Маєш! Той, що досі був для мене помершим, являється наново. Кумонько, матінко моя! Порадь мені, що маю робити? Дай мені якого зілля, щоби тут, отут перестало боліти!

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.